

Osmanlıda Kısmi Bir Etkin Hafıza 18

– Bayram KAYA · 07 Temmuz 2018

Sosyo toplumsa ruh ile bencillik arasındaki farka rağmen sosyo toplumsa ruh, bencil zekayı da içerir. Sosyo toplumsa ruhun inşacıları bencillikti. Ama bencillik sosyo toplumsa ruh tarafından içeriliyordu. Sosyo toplum esasen bencilliğe özgü durumla üreten inşa iken sosyo toplum bencillikten çok fazla bir şeydir.

Bencillik sosyo toplumun asıl konusu ama üreten sosyo toplum, bencil oluşun tez canlılığını kendi ilkelerinin gerisine almıştır. Sosyo toplumun bencillikten fazla olan taraflarından biri de budur. Bencil zekâ da bu bilinçle oluyordu. Bunun ilk örnek tutumu kişinin ya da bencilliğin sosyal alan içinde sosyalleşmesiydi.

Bencillik eksikliğini dışta eklemek; ya da kimi eksikliğini dışta tamamlanma, ilkesiyle; kendi dışındaki zorunluluklar nedeniyle önce sosyal oluş içinde sonra da üreten toplum içinde olabilmıştır. Kişiler kendi bencilliği gibi ama gelip geçici durumlarla, sosyo toplumsa ilişkileri de dışta ikinci bir sakınım yasası etmekle dıştaki bu sakınımı da sosyo toplumsa bilinç yapmışlardır.

Dıştaki bu ikinci bilinç, bencil düzleme göre olmak kaydıyla, ben olmayana doğru temas kurmak için dışa açılıyordu. Bencil zekâ, dışta kavranan sosyal zekâ üzerinde kendisinin de sosyo toplumla olan ruhsal var oluşunu ortaya koymuştu.

Hayat kendisini, var oluş alanları arasında da oluşan, olanak enerji düzenleyici koşullar içinde; yeni niş alanları doldurmakla var oluyordu. El neden ve nasıl var oldu derken aynı konuyu belirtmiştik. Bencil hayat en temel düzlem içinde üretmiyorsa; üretmeyenler üreten organizmayı enfekte edecekti.

Üreten organizma üzerinde asalak olmakla onu sömürerek yaşayacaktı. Bu tutum olanak enerji düzenleme tutumları içinde olmaktı. Varlığın var oluşuyla ortaya koyduğu niş alanlarını doldurmak, esastı. Hayat ta hayatın niş (oyuk) alanlarını dolduruyordu. Sömürme de asalaklık ta, sülûklük te hayatın niş alanlarını doldurmaydı.

Sömürü; üretim alanlarının boşluk yapılarını kişisi sahipliklerle dolduran fenalıkla sömürmeydi. Burada mutlaka sömürü yansımasını vermenin anlamı çıkarılmamalıdır. İnsan nasıl üreten yapı alanlı kimi boşlukları "ben nasıl varım" gibi soruların bilgi araştırmasına ayırıp ta düzenliyorsa, sömürü alanı olan boşluklar da yabancı hayatların niş alanına dönüşmelere cevaz verebilirlerdir.

Çünkü biz, üretim hareketi içinde bu yabancı hayatların niş alanını da kendimize kolektif mülk edinmiş benzemekle bu duyuş ve bu bilgiyle böyle olmak zorunludur. Bunlar bizim irade alanımız içindedirler.

Yani sömürme üreten ilişkiler için her durumla olasıysa da üreten yapının iradesi biz olduğumuza göre ve üreten olabildiğimize göre sömüren olmamız zorunlu değildi. Doğal seleksiyon mekanizmaları sizin elinizde değildi. Ama üreten alan insan öznel süreçlerin kontrol düzenlemesi içinde olmakla, seçme ayıklamaları kontrol etmek kendi irade bilincimiz altındaydı. Karşıtı üreten anlayışla yok edilebilirdi.

Sömürü üreten yapı alan içinde, yapının boşluklu tanecikli olması nedenle bir niş alan eylemliliği ise de sizin üreten güç olmanızla üretenin bu alanı sömürüyle doldurması, üreten ilişkiler içinde zorunlu değildi. Ne var ki insanın kendi kolektif başlangıcı kendi zorunlu tıkaçlarıyla sömürüye giden alanları tıkiyordu.

Ama insan kendi groteski düşüncesini ne kadar tıkaçlarsa tıkaç yapsındı. Tıkaç sürtünmesi nedenle oluşan sürtünme enerjisi tıkaçı sızıntı olarak geçecekti. Kolektif koşul içindeki yansımalarından birisi, "insanın kendi kendisine düşünmesine uygun olmakla", mutlaka groteski fantezili bir ide bağıntısını ortaya koyacaktı. Yani sosyo toplumsa ruhunuzla bencil ruhunuzda sır ve garip bir mana yoktu.

Kişiler bencil düşünmesinden ötürü, dışta kazandığı gizli bir endekle sosyo toplumsa ruh biçiminden soyunacaktı. Ve bu groteski fantezili düşünmesini yapacaktı. Fantezi olan düşünmeyi "kendi kendisine düşünmesinin ekseni" yapacaktı. Ve bu fantezi eksene de "kendisini-bencilliğini" koyacaktı. Kişinin bu tür kendi kendisine düşünmeleri olacaktı. Atomu yok ederseniz tuzu yok edersiniz. Sosyo toplumsa ruhu yok etseniz de bencilliği yok edemiyordunuz.

Bir hayata göre dış dünya kontrol edilemez enerji durumlu masifler ve ışın hava türü seyreltilerdir. Yani dış dünya hayat için bir çeşit dalgalı ya da asi elektrik akımı çarpması gibidirler. Hayat bu asi ya da dalgalı akımı önce yalıtım içindeki işlevlerle düzenler. Yani doğru enerji akımına çevirir.

Sonra da hayat türe göre sosyal yapı üzerinde dalgalı ve korkunç ta olan; bozucu da olan bu enerjiyi düzenlerler. Dalgalı enerjiyi o hayatın kullanabileceği doğru akımlı hale getirirler. Dalgalı olan enerjiyi de kullanacağı bir dalgalı düzeye indirger.

Sosyo toplumlar bu bağlamla dıştaki enerjiyi indirgeyip düzenleyen enerji düzenleyici (konnektör) idiler. İşlev durumlar olmadan enerji düzenleme işi tek başına olası olmuyordu. İşlev durumlar yalıtım içinde organ ve organellerdi. Sosyal alan içinde her bir kişilerdi. Toplum içinde de üretim nesnesi olan çalışma araç gereçleri ve insan emeğiydi.

İnsanlar sosyo toplumuyla dıştaki dalgalı ya da asi enerji akımını indirgeyip kullanabileceği asi ya da dalgalı akım veya doğrultulmuş düzgün akıma çeviren konnektör (enerji düzenleyici) konvektördüler (enerjiyi düzenli dağıtıcılar). Kaçak sızıntılar da bu dönüşmeler esnasındadırlar.

Üstelik ilk konnekte ve kolektif sistem bu tür sömürme ya da groteski oluşla düşüncelerin henüz her tür bağışıklık sistemini oluşturamamıştı. Bir öncesi olan totemi sistemde üretim hareketi olmadığı için bu tür fanteziye uygun bir fark edilirligi de yansıtıp deneyim edinmemişlerdi.

Bir önceki zeminin içi groteski olabilen kişisi sahipliğin fantezilerini üretmeye de uygun değildi. Ne var ki kolektif yaşamın ortaya koyduğu üreten verimlilik üzerinde bu tür fantezi yansımalar ortaya koyma işi, çok uygun bir belirme ve düzenleme şekli olmaya müsaitti.

Yani kuvveyi fiile yani gerçekleşen bir eylem durumuna geçirmenize üreten ortam alabildiğine uygundu. Şöyle de söyleyebiliriz. Düşüncede fantezi olan kişisi sahipliğe veya akılda fantezi olanı kişisi sahipliğe; ya da akılda fantezi olmakla gizlenen kişisi sahipliğe üreten ortam alabildiğine uygundu.

Konnektör oluş konnekte oluş birleşen ortaklıkla zorunlu bir kolektifi iliktir. Sentez ya da birleşme; bir arada oluş zorunlu bir kolektifi iliktir. İşte üreten süreç içinde konnekte ağla, kolektif oluşun üreten enerji düzenlemesi vardı. Var oluşun temelinde gelen bir boşluklu tanecikli yapı vardı. Kolektif oluşun da zorunlu boşluklu tanecikli yapısı olmakla kolektif iliğin pek çok boşluk devim alanları vardı.

Bu nedenle;" kolektif sahip oluşun" karşısında ve özneler dünyasının içinde bunun zıt yansıması olan "kişisi sahiple olmanın" fantezisi vardı. Kişisi sahipli fantezi içinde oluş düşüncesi kolektif ilişkili alan içi boşluklarında verimli şekilde fanteziler üretmeye başladı.

Kişisi sahipli buyuran bir irade içinde olmanın düşünsel fantezisi; kolektif oluşun boşluklu kısımları içinde kendisine eylem yapma alanı buldu. Bu alan kişinin alabildiğine at koşturma hayaline ilişkin eylem alanıydı. Bu nedenle kişi üretim alanı içinde at koşturmakla dizginsiz olabileceği pek çok boşluk eylem alanı buldu.

Yani kolektif üreten ve kolektif paylaşan süre durum içinde, kolektif olmayan yansımalara ev sahipliği yapacak pek çok boşluk alanlar vardı. Kolektif olmayan bu düşünce Neydi? Üretme ve ürettirme kolektifti. Ama üretilen üzerinde kolektif sahipliğe karşı da kişisi sahiplikti. Kolektif iradeye karşı kişisi irade. Kolektif güce karşı kolektif gücü ele geçiren kişisi gücü vs.

Kolektife göre kolektifle başlayıp; kolektife göre enerji düzenlemesi edilen sistemin konnekte ağ üzerinde (ortak ağ üzerinde), konnektör yapıları (enerji düzen yapıları) tiryaklarında düzensiz salınım çıkışları oluşur (düzgün enerji çıkışları yapan kapılarında düzensiz salınım çıkışları oluşur). Böylece ortamın düzensizliği (stresi) çok çok artmıştı. Zengin fakir bu düzensizliğin temel kaynaklarıydı.

Yukarıda söyledik kişi bu fanteziyi kurarken; kurulan fantezinin eksen merkezinde, hep kişinin kendisi vardır. Bu nedenle düzensiz enerjiyi oluşan bu sahiplik, herkesin kişisel sahipliği değildi. Yani kimini sahiplikten yoksun kılarak, yoksun kılınanların muhtaçlığını kullanıp sömüren bir kişisi sahiplikti, Zaten

"herkesin sahipliği olan" bir yerde kişisi sahiplik anılmaz bile bu kolektif iliktir.

Kısaca kolektif süreçli boşluklu devim alanlarının içinde kişisi sahipliğini düşünen fanteziler ortaya koymak; bu bağlamda eşyanın doğasına uygundu. Ne var ki süreç, üreten kolektif bilgileri kişilere donanım yapıyordu. Kişilerin kolektif güçle donanması, bilginin patent kaynağı olan grup meslekleri içinde çıkma yansımalarına da uygundu. Bu nedenle kolektif ortam kişi sahipliğini sahneye koymaya ve uygulamaya pek elverişliydi.

Ama bu elverişlilik geri bağlanımla üreten emek gücünün doğasına uygun değildi. Bencilliğe uygun olan kolektif üretime uygun değildi. İşte groteski ilik içinde saklı gelişen düşüncelerle fantezi olan kişisi sahiplik bu yansımalarıyla uygulamaya kondu. Ne var ki kişisi sahiplik geri bağlanım yasaları referansı içinde olmakla meşru olmuyordu. Üreten süreç olmamakla sürdürülebilir olmuyordu.

Şu hâlde ortamın düzensiz enerji stresini artıran bu fantezi düşünceye önce meşruiyet kazandırmak ve sonra da sürdürülebilirlik çevrimleri kazandırmak gerekiyordu! Kişisi fantezili düşünsel mana anlaması; nesnel, somut ve neden sel dayanaklardan yoksundu. Hiçbir şey kişisel sahipli bir tutumla başlayıp bu düzleme gelmiş olmadığı için fantastik düşünceli bu tür uygulamanın doğru dürüst hiçbir nedeni bulunamıyordu.

Kolektif oluşun geri beslenici, referansları ve meşruiyeti somut ve nesnel oluşlarla gruplar arası ittifak antlarıyla çevrimliydi. O halde kişisel sahipliğin geri beslenilir, referansları ve meşruiyet eksenini de kendisi gibi fantezi (ütopik) düşünceyle, yine kendisi gibi hayali soyut ve öznel olmak zorundaydı.

Üreten grup sahipliği yerine hayali bir El sahipliği söylendi. Üretme meslek sahipliği yerine yaratma söylendi. Üreten grupların ittifak yapan irade kararı gibi El'in de sahipliği nedeniyle irade ve takdiri vardı. Gruplar arası ant için ittifaklar yerine de El ile ahit inancı üzerinde iman sözleşmesi yapılmıştı.

El anlayışı, El malik El Mülk tanımlamasıyla; El mülkün sahibi yapılıncaya, grupların ne sahipliği kaldı ne iradesi kaldı. Ne meslek patent bilgisi kaldı. Ne de üreten ilişkiler içinde üretim hareketinin nesnel ve somut oluşu kaldı. Tarihsel oluş, tarihi bilinç ve kolektif hafıza berhava olmuştu. Bilgi sıfırlanmıştı. Geçmiş; zorunlu ve nesnel etkileri nedeniyle bilinmemekle, görünmez bir karadeliğe dönüşmüştü.

Sistemin enerji düzensizliği artmakla, düzensiz enerji şimşeklerini çakıp; yıldırımların koy veren bir alan ortamında, ortam çok çatışmalıydı. Fantastik düşüncenin düşüncede olan birinci mana aşamasının akabindeki uygulamayla ikinci aşamaya geçilmişti.

Kolektif oluş üretim aşamasından sonra çekim ve çevrimin eksenini olmaktan çıkarıldı. Aktarılan kolektif güç yerine El mana anlayışı kondu. Artık bütün olup bitenler yani kolektif oluş dahi El mana anlayışıyla anlatılıp anlaşılıyordu.

Unutturulan; başlangıç olan, geçmişin şimdiye neden sel olmasının hafızalarda silinmesi ile hafıza travması yaşanandı. Tufanlar yaşanandı. Tufanlar bu travmaların anlatım biçimiydi. Sürecin odağına somut olan yerine soyut El mana anlayışı kondu. El'in sözü neden yerine geçen bir neden olmuştu.